

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βοηθητικόν ἐκ τῆς Υπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔχον μιλιδιόν περιδιόν σφραγισμα, ἀληθεὶς παρασόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν δημοσίαις καὶ ἐκ τῆς τοῦ Ο' κοινῆς τοῦ Παιδαγωγικοῦ Κεντροσταθμοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσμα δεξιόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

ΒΙΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία. σφ. 25. Ἐξάμηνος σφ. 15. Τριμήνος σφ. 10.
ΒΙΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰώντιου Γε. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικά 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνοι ἀναλόγως.

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουνίου 1923

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην ἰουλιουῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριάνου σφ. 98, πορτὸ τὸ Βασιλειῶν

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 25

Ἡ ΜΙΚΡῆ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡΙΕ ΓΙΡΑΡΔΕΤ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ' (Συνέχεια)

—Σεὶς τέσσαρες πρέπει νάμασσι κεῖ, εἰς ἡ Ζίνα.

Ἡ Μίλο δάγκασε τὰ χεῖλη τῆς καὶ φθόνησε:

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ ἀφίνεις καὶ σὲ τυραννεῖ ἀπὸ τὴ μικρῆ, γιατί—τὸ καταλαβαίνεις αὐτό;—γιά χατέρη τῆς μόνο κι' ὄχι ἀπὸ εὐχαριστήσῃ σου κάθεται ὡρὸς ἀλόκληρος πλάι στὸ προσκέφαλό τῆς. Μὲ κάνεις κι' ἀρχίζω νὰ τὴ ζηλέσω.

Ἡ Ζίνα χαμογέλασε:

—Τι θ' ἀπογίνω μὲ σὰς τίς δύο!

Ἐπλεον δίπλα στὴν ἀκτὴ. Μιά βάρκα πέρασε μπρὸς τοῦς. Ἦσαν μέσα Ἰταλοὶ κληνὸδιοι μουσικοὶ. Μὲ βιολι καὶ κίθάρα, τραγουδοῦσαν μιά ἀπ' τίς ἐξαιτίας ἐκείνης σερβαντίες, ποὺ μένουσι ἀπὸ αὐτὰ καὶ στὴν φυχὴ ἄρα πολλὴ ἀπὸ ἀδύσταν οἱ νότες.

Ἡ δέξια πέρασε. Μὰ οἱ τροφερὲς στροφῆς τῶν Ἰταλῶν, ἔφεραν δάκρυα ἀπὸ μάτια τῆς Ζίνας.

Ἦσαν τόσο ὄμορφος, τόσο ἡδονικὸς αὐτὸς ὁ περιπάτος μὲ τὸν ἥλιο, ἀνά-

Ἀγαπητικία τοῦ Βρόδα σὲ χρυσοῦς λουτοῦ... (Σελ. 186, στ. δ.)

μεσα στοὺς μελωδικοὺς ἤχους ποὺ τὰ κλύατα ἐπιπνεῖν τὸν ἀντίλαλό τοῦς.

Τὴ ἀντίθεση μὲ τὴν τόχῃ τῆς μικροῦλας Ἰνδῆς, ποὺ δὲ μπορούσες νὰ χαρῆ τίποτ' ἀπ' τὸν κόσμολ.

Ἡ ἀκρὴ βίλλα φανόνταν ἀκόμη. Ἐμοιαζε σὰ νάκων νόημα στὴ συμποντικὴ καρδιά τῆς μικρῆς Βασιλίσσας. Κι' ἡ καρδιά αὐτῆς ἦταν μεγάλη κι' ἤξερε νὰ διακίξῃ.

—Γορίσειε στὸ λιμάνι, εἶπε στὸν τιμονιέρη.

Ὁ ἀέρας ἦταν ἀκόμη ζεστός, ὁ ἥλιος δὲν εἶχε πέσει ἀκόμη, μὰ ἡ ἐπιθυμία τῆς μικρῆς ἔγινε καὶ σὲ λίγο ἀποιδιάστηκαν στὴν πολυθρόνῃ προκομαία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'

Ἡ χάρα τῶν λουλουδιῶν.

Ἡ ἀδριανὴ μέρα ἦταν ἡ μέρα ποὺ θὰ γινόταν ὁ ἀνθοπόλεμος.

Στὴ Νίκαια δὲν μένει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ μέρος τοῦ σ' αὐτὰς εἰρηγάρτες. Ἀπ' τὸν πιδ φτωχὸ ὡς τὸν ἐκατομμυριοῦχο, καλένας, ὅσο τοῦ ἐπιτρέπουσι τὰ μέσα τοῦ, συντελεῖ στὴν ἀποκριτικὴ εὐδομία.

Ἡ κορία Φιροστὰς ἐθῆλωσε πῶς; τὸ πένθος τῆς δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ λάβῃ μέρος στὸ καρναβάλι.

Ἡ κορία Ρεβὴλ ἀνέλαβε νὰ κηδεμανεθῇ τὴ μικρῆ Βασιλίσσα.

Ὁι νοικιαζαν γιά ὅλη τὴ μέρα ἐν' ἀμάξι πολυτελείας ἀνθοσκόλιστο καὶ θ' ἀνακατερόνταν μέσα στίς γενικὲς χαρμόζονες ἐκδηλώσεις, ποὺ διαρκοῦν ἀπὸ τὴν ἀγῆ ὦ; τὴ νύχτα.

Ὅλος εἰς προετοιμασίας τίς ἀνέλαβε ἡ κορία ντὲ Ρεβὴλ.

Ὁ τόσο ἡ Ζίνα πέρασε ἀπὸ τὴν ἀνθοσκόλιε κι' ἀγόρασε ἕνα μικροῦτο ἄσπρες πασχαλιὲς γιά τὴ μικρῆ τῆς φιλενάδα.

Ἡ Θαμὰ δέχτηκε αὐτὸ τὸ δῶρο γιμάτη συγκίνητη.

Ὁι πασχλιὲς ἔχοναν μιά δροσερὴν εὐωδία πᾶνω ἀπὸ κρεββάτι τῆς μικρῆς ἄρρωστης.

—Βλέπεις, μικροῦλα μου, εἶπε ἡ Ζίνα, σοῦ ὀπροσέθηκα νὰ γορίσω. Κρα-

Ἡ Σὴ Νίκαια δὲ μὴνι ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔχει τὸ μέρος τοῦ σ' αὐτὰς τίς γιορτές. (Σελ. 183, στ. 6)

τῶ ἡ δὲ κρατῶ τίς ὑποσχέσεις μου;

Ἡ μικρῆ Ἰνδὴ χαμογέλασε μ' ἐδωμοσόνῃ.

Ἐφρικὰ ὅμως σκυθρόπαζε, γιατί ἡ Ζίνα τῆς εἶπε κάπως ἀνάπισσα:

—Ἀδριο, μικρῆ μου Θαμὰ, δὲ θὰ μπορούσω νάρθῃ καθόλου.

—Καθόλου; Ὅδτε μιά φορά ὅλη τὴ μέρα;

—Φοβοῦμαι πὼς δὲ θὰ μπορούσω...

Ἡ μικρῆ κόννησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι:

—Τῶς ἐγὼ πὼς ἐκείνη ἡ Μίλο θὰ μὸδ ταίρνε τὴ φιλενάδα μου... Τῶς ἐγὼ... Ἐγὼ εἶμαι σχεδὸν ἄγρια... Μιὰ Ἰνδὴ.. Κανεὶς δὲ μπορεί νὰ μ' ἀγαπήσῃ.

—Πάψε, Θαμὰ. Τι κοιτῶμαρὲς λὲς εἶσαι;

—Ὅχι, Ζίνα, δὲν κάνεις νὰ μ' ἀφήσῃς. Τὸ βλέπεις, Ἦσαν λαίπεις, εἶμαι γιμάτη στενοχωρία. Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ ἥλιος δὲ φέγγει κιά, πὼς εἶναι νόχσα... Πὼς θὰ κάμω μιά μέρα θλόκληρη μοναχὴ μου;

—Μὰ θάρω μεθαῖριο. Ἐλα, Θαμὰ, δὲν εἶναι τόσο σπουδαῖο νὰ περάσῃς μιά μέρα δίχως νὰ μὲ ἴδῃς. Δὲν εἶναι μοναχὴ σοῦ. Οἱ γονεῖς σοῦ,

ε' αδέρφια σου, εχουνε χαρά τους να σου κάνουν συντροφιά.

—Δεν είναι το ίδιο.

Καιμένη Ζίνα! Σε πόσο δύσκολη θέση την έβαλε η τόσο απαιτητική άγáπη της μικρής αρρώστης. Βέβαια ήταν έτοιμη να κάνει κάθε δυνατή θυσία για να μη τη λυπήσει.

Μά ν' αφήσει τέτοια διασκέδαση, που θα περνούσε τόσο ώμορφα, να μην απολαύσει το σπάνιο εκείνο θέαμα, γιατί το ζωτικό μιας μικρούλας, μια μικρούλα που, λίγους μήνες πριν, δεν ήξερε αν υπάρχει, —ά, ήταν πάρα πολύ.

—Εναν άνθρωπο θα είδες, της είπε η Θαμά. Τι εξαιρετικό θάνατο!

—Εγώ όμως δεν έχω ιδέα ποτέ μου κι' έχω μεγάλη επιθυμία να ιδω, άπάντησε η Ζίνα καθώς ξερνά, με τον έπιτακτικό τόνο που είχε άλλοτε στο παλιό παλάτι της Βαλκανίας.

Η μικρή Ίνδη ανατένιζε βαθειά.

—Αν ήταν πέσο, η Ζίνα θα σε κούλας θυμάσαι. Μά τώρα είχε περάσει από δοκιμασίες, γνώριζε τον πόνο, τον μεγάλο αυτό δάσκαλο του ανθρώπου κι' η καρδιά της πρόσχε περισσότερο στις λύπες των άλλων.

Με κάποια δειλία είπε:

—Αν πρόκειται να λυτηθεί τόσο πολύ... θα προσπαθήσω να μην πάω.

Τα μάτια της Θαμά άσπεραν.

—Α, Ζίνα μου, θά το κάνεις αυτό; Για χατίρι μου θ' αφήσει τη Μίλο; Από ποτέ δε θά τολμούσα να το πιστέψω.

—Τι να κάμω, άπάντησε η Ζίνα, αφού η μικρή μου Θαμά έχει τόση επιμονή.

—Ανοίξε τ' πόρτα!

Εφερναν ένα φλιτζάνι γάλα για την άρρωστη.

Ο γιατρός είχε διατάξει να πίνη όσο μπορούσε περισσότερο, για να ερφέται. Ήταν ζήτημα ζωής ή θανάτου.

Η Θαμά όμως ήταν πάντα ανόρεκτη κι' ούτε να το βλέπει ήθελε το γάλα.

Για να την κάμει να το πιει, η Ζίνα πήρε το φλιτζάνι απ' τα χέρια της όπρητέρα και ζόγωσε στο κρεβάτι.

Της φθόριζε λόγια γλυκά κι' άσπια άπασχολώντας έτσι το νοσή και η Θαμά ήπιε το γάλα δίχως να το νοιώσει.

Τότε μέσα στη συνείδηση της μικρής Βασίλισσας άφώθησε μια φωνή, που η Ζίνα δεν την καλοδέχτηκε:

—Βλέεις πόσο έχει ανάγκη από την παρουσία σου η μικρή άρρωστη; Η άβρινη ημέρα πέρασε σαν έραμα μπροστά της: η άμαρτία μαζί με τη Μίλο, ο άνθρωπος, το έπαιθρο, η έβθυρία που βασίλευσε παντα...

Κι' έπραξε να τάρνηθης δλ' αυτά και να περάσει τη μέρα της μέσα σε μια κάμαρα άρρώστηας.

Δε φωνάζει τις διαθσεις της. Όταν όμως ήρθε η στιγμή ν' αφήσει τη μικρή Ίνδη κι' έκεινη τη ρώτωση γεμάτη άγωνία:

—Νά σε περιμένα άβριο ή όχι;

—Η Ζίνα άπάντησε άόριστα.

—Η Θαμά πιστεύει πως της άπάντησε καταφατικώς, έψ ή φιλενάδα της, μέσα στο μυαλό της, έκανε όπτες τις σκέψεις:

«Ήρθω άβριο το πρωί μια στιγμούλα, γιατί θάνατο σκληρό να με περιμένη το άκου. Ωλ της δε δηλώσω όμως άμέσως πως δεν μπορώ να μείνω, γιατί ελλη μου η μέρα είναι άπασχολημένη. Θάταν μέγας έγωίμος να με κρήση χωρίς να θέλω».

Άβριο λοιπόν, είπε η μικρή άρρωστη.

—Ναι, άγάπη μου, άπάντησε η Ζίνα χαμογελώντας. Ήρθω κατά τις δέκα. Έλπίζω να σε βρω καλότερα.

—Ποιός ξέρει...

—Δός μου το λόγο σου πως θά πιεις το γάλα σου.

—Στόν δίνω, μά μ' ένα όρο: Πώς θά μου το δώσης έσύ όταν θάσαι δα.

Το δράδο έκαιγε, η Μίλο κι' η Ζίνα έκαλαν τα μαγευτικότερα σχέδια.

Τ' άνοστολίστο άμάξι θά τις περιμένα μπροστά στο ξενοδοχείο. Ωλ φορούσαν ανοιχτόχρωμες τουαλέτες και θάαν φορτωμένες λουλούδια, μάρκες και σκηνούλες κομψοί.

Χωρίστηκαν και τα μάτια τους σπινθηροβολούσαν απ' την εδάριση προσδοκία. Κι' όλη νόχη είδαν διειρα γεμάτα λουλούδια, σερπαντέν, μασηαράτες...

Τ' άλλο πρωί η Ζίνα έκαμε την τουαλέτα της μ' εξαίρετική φροντίδα.

Η Μίλο, έτοιμη κούλας, την περιμένα κι' οι δυο κατέβηκαν πολύ πριν έρθη τ' άμάξι. Φάνηκε τέλος κι' αυτό, κρομμένο μέσα σε λουλούδια, κι' οι δυο φιλενάδες δοκίμασαν μεγάλη χαρά: Ήσαν σαν ένα πελώριο μπουκέτο, σαν έν' έρμα νεράιδας. Όλα τα φάλαρα και τα λουριά ήταν σε λουλουδένιες άνοιξιδες. Το μαντίγιο ήταν μετ' στήλη από τριαντάφυλλα. Κι' η κουκούλα ήταν φορτωμένη λουλούδια με μεγάλα φύλλα φουνικιάς.

(Επεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑ ΦΗΛΑ ΒΟΥΝΑ

Ήρθε ο Μάρτης και δεν μπορούσαν να άποφέρουν τις ζέστες του! Βουνήσιοι άθραποί.

—Πρέπει να πάμε στη φηλά βουνά, μάς πλάκωσαν οι ζέστες, έλεγε η μάνα. Τα καβάνια τα παιδιά δεν μπορούν να κοιμηθούν τη νόχη από τη ζέστη!

—Ναι, μάνα, να πάμε, να πάμε, έλεγε η Διαμαντούλα, πριν λιώσει το χιόνι στην άβλη μας.

Και πράγματι την Κυριακή το πρωί ήσαν έτοιμοι για το χωριό. Εφόρτωσαν στο μουλάρι τους δυό-τρεις κάπες, μερικά ταγάρια, μια βαρέλα για το νερό και στην κορυφή τη σκαφίδα για το ζώωμα. Φορτίο πολύ ελαφρό για ένα μουλάρι. Εμπρός έπήγαινε το μουλάρι, που ήξερε το δρόμο καλύτερα από τους ανθρώπου: από πίσω η κατίσκα με τα δυο κατωκάκια της από πίσω από την κατίσκα ή Διαμαντούλα, η μικρή νοικοκυρούλα του σπιτιού, δώδεκα χρονών κοριτσάκι με ροδαλόκκιμα μάγουλα, κρατώντας στην άγκαλιά της μια κότα από πίσω από την Διαμαντούλα ο άελφός της, μεγαλύτερός της δυο χρόνια, κρατώντας και αυτός στην άγκαλιά του έναν πετεινό και τελευταία από όλους η μάνα, για να ειλέπη μήπως μείνη κανένας πίσω, μήπως πέσει τίποτα από το μουλάρι. Όλοι λοιπόν σιγά-σιγά, με δίημα άργό, με έβθυμη καρδιά ανέβαιναν το στενό ανηφορικό δρόμο που έφερνε στο χωριό, στα χιόνια και στα έλατα.

Ο πατέρας με τα δυο έαδια και το άλτρι είχε πάει πρωτότερα, να όργώσει τα χωράφια για να απείρουν το καλαμπόκι. Εδουχιόμένοι άθραποί, το έθρος της ζωής σας είναι έλαφρό, όπως είναι έλαφρά και τα πράγματα σας. Σ' ένα μουλάρι φορτώνετε έλα τα έπιπλά σας και την έφερτε όμορφα και άν πάτε, το χειμώνα στην άκρογιαλιά, το καλοκαίρι στα φηλά βουνά, στα έλατα και στα κροστάλινα νερά.

Είχε κι' ένα ζώουλα σ' ένα χωριό γετονικό με το δικό τους κι' είχε πάει κι' εγώ πέρθε τον ίδιο δρόμο. Σε λίγο τους έστασε.

—Όρα καλή!

—Καλώς τον!

—Για ποιά, κορά μου;

—Για τα φηλά βουνά.

—Κατι γρήγορα.

—Γρήγορα! Μάς πλάκωσαν ζέστες στον κάμπο και πάμε στα βουνά.

—Ζέστες!

—Μάλιστα, ζέστες. Εμπρά δεν είμαστε μαθημένοι να ιδρώνουμε. Άμα ιδρώσουμε, άρρωσταίνουμε.

Κι' έτσι κουβεντιάζοντας, ανέβαινα-

με σιγά σιγά τον άνηφορο. Εκείνοι κρατούσαν την ίδια σειρά, πρώτα το μουλάρι και τελευταία η μάνα. Εγώ εδουχιόμουνα πότε κοντά στη μάνα, πότε κοντά στο παιδί και πότε κοντά στην κατίσκα οδδέποτε όμως από πίσω από το μουλάρι.

Μία φορά βρέθηκα κοντά στη Διαμαντούλα που κρατούσε την κότα στην άγκαλιά της.

—Την άγαπείς την κοτούλα, μικρούλα μου;

—Βίβια την άγαπώ.

—Γιατί;

—Γιατί μου κάνει αρά, η κοτούλα μου να τη χρωιά και την έχάιδευε με στεργή.

—Κι' έχω γεράτη και δεν γεννάζ πλεόν;

—Τότε βιά την σφάξη η μάνα μου.

—Μά δεν την λουπάσαι;

—Εγώ την λουπώμαι, αλλά η μάνα μου δεν την λουπάσαι.

—Γιασε από άξαξη όρα, η κοτούλα άρχισε να ταρασσάει, να επανασταεί, να θέλει να φύγει.

—Μάνα, θά μου φύγει η κότα!

—Θέλει να γεννήσει, Διαμάντω μου. Κράτει το μουλάρι σου.

Σ' ένα πρόσταγμα της Διαμαντούλας το μουλάρι σταμάτησε. Αφορμή ζητούσε να σταματήσει, για να ξεκουραστεί. Τότε η μάνα ξεφόρτωσε ένα δεμάτι ξερό τριφύλλι, που το είχε για να φάη τα μουλάρι στο δρόμο, τώβαλε κατά της και το έβουξε στη μέση σε φυλά.

—Κρίμα, δεν έχουμε φύλι, πως θά γεννήσει τώρα η κότα;

—Εχω εγώ, κορά μου, της είπα κι' έβγαλα από την τσέπη μου ένα από τα δυο θρασμένα αυγά που είχα κάρει μαζί μου, για να φάγω στο δρόμο με μια φέτα ψωμί.

Η μάνα το πήρε, τώβαλε στο βάθος της φωλιάς κι' έκλισε άπάνω την κότα.

Η Διαμαντούλα κάθησε κοντά της και την έχάιδευε τραγουδώντας:

Κόκο, κόκο, κόκο, κοκό,
Κάνε, κόκα μου, τ' αυγό.

Η κοτούλα κάραυνη και μισόκλεισε τα μάτια της σαν να έπρόκειτο να γεννήσει το θαυλόπαικο.

Άξαφνα τινάχτηκε η κοτούλα και πέταξε μακριά με δυνατά κακαρίσματα. Εγέννησε το αυγό. Έπήρε η Διαμαντούλα το δικό της κι' εγώ το δικό μου ζεστό απ' την κότα.

—Κάτσε, κάτσε, κοτούλα μου, έλεγε η Διαμάντω, κάτσε, κάτσε. Και η κοτούλα έκλιθε και την πήρε πάλι στην άγκαλιά της η Διαμαντούλα.

Όταν πλέον ο ήλιος ήταν μεσοβρανή, έφτάσαμε σε μια βροπούλα Δίπλα της ένα πελώριο πλάτανος, γε-

μνός άκόμα, άπλωνε τα κλαδιά του με τάση ν' άγκυλιάζη όλη τη Φόση. Εκεί έσταθήκαμε. Έξεφόρτωσε η μάνα το μουλάρι, η κατίσκα κάθησε κατά γής κι' έμεις κοντά στη βροπούλα να γάμε μεσημέρι. Έβγαλα εγώ από την τσέπη μου τη φέτα και τα δυο αυγά, έβγαλαν κι' έκλεισι από το ταγάνι μπομύτα κι' ένα μεγάλο κλεροκίναχο γεμάτο φασόλια σταγγά απ' αυτά που τά λένε στον τόπο τοότο τραγάλια. Εκάνουμε το σταρό μας κι' άρχισαμε να τρώμε. Εγώ καταδύχθισα τη φέτα μου και τ' αυγά μου και άκόμα ήμουν νηστικός. Φαίνεται ότι με κατάλαβη από τα βλέμματα που έφριχνα στη μπομύτα και στα φασόλια και μου προσέφερχν κι' από τα δός. Δεν έπερίμενα δευτέρα πρόκληση. Έφριχτηκα και σ' αυτά και σάς όμολογώ ότι νοσημιότερα πράγματα δεν είχα φάει στη ζωή μου.

Τώρα θά λέτε σεις: «Τι φαγής που είναι ο κόρος Πύγαροπουλος!» Άλλά έλατε, σάς παρακαλώ πολύ, στη θέση μου, ανεβήτε όλον αυτό τον άνηφορο, πιέτε νερό απ' αυτή τη βροπούλα και τότε βλέπουμε αν σας φτάνουν δυο αυγά και μια φέτα ψωμί.

Εξακολούθησα έπειτα το δρόμο μας και το άπόγευμα χωρίσαμε. Άβτοι τράβηξαν κατά το χωριό τους κι' εγώ σε' άλλα χωριά. **Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ**

ΦΥΨΑΛΛΑ

Εξηφανίσθη μια πλουσία κι' ευγενής οικογένεια' αλλά έζησε ο κόρνακας, που δυο άιώνες ειερέφετο με τα σκουπίδια του σπιτιού της.

Παρά να σκέπτεται κανείς σε μια γλώσσα και να γράφη σε άλλη, καλύτερα είναι να μη σκέπτεται διόλου.

Όταν το έσωτερικό ενός ανθρώπου συμφωνή με το έξωτερικό του, τότε ο άνθρωπος αυτός λέγεται **ειλικρινής**. Όταν όπόρρη έσωτερική ταραχή κι' έξωτερική γαλήνη, λέγεται **πολιτισμένος**. Κι' όταν υπάρχει έσωτερική γαλήνη κι' έξωτερική ταραχή, λέγεται **άγύρτης**.

Οι ποιηται και τα άνθη μοιάζουν, γιατί άγνωσύν έπίσης για ποιόν είναι προωρισμένο της ψυχής τους το άρωμα. **Α. Γ. Κ.**

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

II'

Άφισαν τον κυρ-Σταχτερό να κυλιέται στο γρασίδι.—τι άστειος που ήσαν ο γαϊδαρούλος! —κι' έπήγαν από τάλλο μέρος του κτήματος, εκεί στο ποταμάκι που κατεβαίνει από το βουνό.

Νά κι' η ειλόνια του Ζ' Καρ'άιου που ο ζωγράφος, μας την είχε έχάσει. Μάς την ζωγράφισε ο φίλος μας **Άφείλις Γουμνασιόσταξ**.

Να κι' η ειλόνια του Ζ' Καρ'άιου που ο ζωγράφος, μας την είχε έχάσει. Μάς την ζωγράφισε ο φίλος μας Άφείλις Γουμνασιόσταξ.

Η Ρηνούλα είχε πάει μαζί της ένα παλιοπάπουτσο, που το έφριξε στο νερό και το όμμα το συνεπήρε.

Τα παιδιά κοιτάζαν από την άχθη το παλιοπάπουτσο που έπλεε σε βαρκούλα κι' έτριχαν μαζί του κι' αυτά, για να μη το χάσουν.

Όταν άπαναύσε καιμιά πέτρα στο ριχό νερό, η βαρκούλα τους πιπόταν έξω στην άχθη ή έκανε βουτιά.

Τι διασκεδαστικό αυτό το παιγνίδι!

«Ο Τοτός γελοόσε τώρα δυο σχεδόν κι' η Ρηνούλα. Κι' αυτὴ του έλεγε:

—Βοήκαμε έξι τέλους κι' ένα παιγνίδι να σφόρη!» Ε, άμα το βαρεθή, μου λές. Και τότε μπορεί να βρούμε και κανένα άλλο του γούστου σου.

—Όχι, όχι, τίς άπαντούσε. Αυτό δεν θά το βαρεθώ. Έχει γούστο και

δεν έχει φόβο. Μπορώ να παιζω έτσι ως άβριο.

Και τα δυο παιδιά εξακολούθησαν να κυνηγούν με γέλιο το παλιοπάπουτσο, που έτριχε στο νερό σε βαρκούλα. Τι όραία!

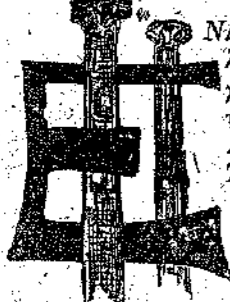
(Επεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ ΞΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΕΤΡΑ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ φίλος μας, πολλή γλαυκός κι άγαπητός, έγύρισε τελευταία άπό τη Μικρασία, όπου οι Τούρκοι τον κρατούσαν αιχμάλωτο. Η πρώτη του δουλειά ήταν να έλθη να μάς ιδή. Ηλιοκαμένος άδύνατος, με την τριμμένη στολή του έφερόσαν άνθυπασπιστού, μα άμυρνος πάντα όπως τον έξέραμε και με μια ζωηρή λάμψη στα μάτια, μάς χαϊφείησε δλόθεομα, με συγκίνηση, με χαρά, όπως όταν ξαναβλέπη ένας εδαισθητός πρόσωπα που τ'άγαπη ή τουλάχιστο που ξέρετε πως τον αγαπούν. Έκείθρεσε και, με τη συνηνημένη του εύλογητία, άρχισε να μάς λέει:

—Τριάντιση χρόνια λείπω άπό την άμορφή μου Άθήνα! Πήγα στην Άνατολή να πολεμήσω για τους οκλήβους άδελφούς μας. Άκολούθησα το παράδειγμα του πατέρα μου, την παράδοση της οικογενείας μας. Πολέμησα, ταλαιπωρήθηκα, είδα να πέφτουν ο'έρειπια τα πυδ όρατα μου βνειρα και τέλος αιχμαλωτιστήκα.

—Τό χρέος σου έκαμες σαν παιλικάρι, του είπα εγώ. Ο γενναίος σκοτώνεται στον πόλεμο ή αιχμαλωτίζεται. Μόνο δέ φεύγει.

Σ' αυτό δέν άποκριθήκε μου ερωίς μόνο μών έσφραστική ματιά κι έξακολούθησε:

—Πώς πέρασα στην αιχμαλωσία μου, δά τό ξέρετε άπό τις διάφορες ενθέσεις που διαβάσατε πλες εφημερίδες; τι είδαν τα μάτια μου, τό φανταζέστε. Περιτό να οάς διηγηθώ όλα αυτά τό φρικτά. Εδύνητο έπίσης και τό άποιέλεσμα: "Εγγεια άλλος άνθρωπος! Τό πυδ φρικτό, τό πυδ άπαίσιό θέαμα, με βροίκει τώρα ψυχρό, άσπυκνήτο. Στη θέση της καρδιάς μου, θαάρω πως βροίκεται μια πέτρα!

—Πέτρα;! φωνάζαμε όλοι οά να μύ τό πιστεύαμε.

—Ναί, ναί, μάς έβεβαίωσε ο φίλος μας. Η ζωή, τα νιάτα, ή διασκέδαση, ο κόσμος μ' όδες του τίς άμορφίς, δέν μου κάνει την παραμικρή εντύπωση. Πολλές φορές άπορώ: "Εγώ είμαι δ ένθουσιώδης νίος που ήμουν πριν φύγω;.. Φανταστήτε, έχω γραμμένα άπό τότε κάτι πραγματικά, προγράμψς, έντυπώσεις, μελέτες" τά ξαναδιαβάζω τώρα και μών φαίνεται πως δέν τάγραφα εγώ!

Άπορούσαμε όλοι. Πώς ήταν δυνατό να έγινε τέτοια μεταβολή; Άπό τό ύφος μας κατάλαβε την άπορία μας" και προσπάησε να τη διαλύση. —"Ετοι είναι, μάς είπε. "Αμα ιδή κανείς τό χάρο με τό μάτια του, άμα άισθανθή τόσο οινό του την κρού του πνοή, άμα περάσει τόσους άγριότοπους, μακριά άπ' την πατρίδα του, άπ' τους δικούς του, και βρεθή στο σάλο της μάχης, ω! μεταβάλλεται τρομερά!

—Μά τι είδους είναι αυτή ή μεταβολή; ρώτησα εγώ.

—Νά, άποκτιό θέληση, ψυχραιμία, άδιαφορία, άδιοπεποίηση, γίνεται βράχος!.. Μιλεί ελεύθερα, άρνήνη κατά μέρος τους τόπους και τίς συνθήκες, λέει 'ς όλους την αλήθεια, δ,τι σκεπτεται, δ,τι αισθάνεται, χωρίς να λογαριάση τίποτα.

—Και στη θέση της καρδιάς έχει μια πέτρα;

—Βεβαίωτα!

—Είναι δηλαδή σκληρός, άναίσθητος; μένει άσυγκίνητος 'ς όλα;

—Ναί. Βράχος!

—Δέν τό πιστεύω, φίλε μου! Θελήση, άδιοπεποίηση, ψυχραιμία, άπάθεια, δύναμη, μπορεί ν' άποκ'α. Άναίσθητο δίκιος δχι. Άν ήταν εδαισθητός πρωτίτερα, θά είναι και τάρα... Τι νομίζεις; κι έμείς οι μεγάλοι, που δέν πήγαμε στον πόλεμο, δέν είδαμε κι είδω τό χάρο με τό μάτια μας; Οι άπουλειμοί, οι πείνες, οι έπιδημίες, οι ταραχές, δέν ήταν σχεδόν τό ίδιο με μια μάχη... Λοιπόν οέ βεβαίω, με τίς συνηνήσεις των τελευταίων ετών έμείς έγιναμε πυδ εδαισθητοί κι' άπ' δει είμασσε πριν. Κι' δχι πέτρα δέν έβάλαμε στη θέση της καρδιάς, παρ' άπεναντίας, ή καρδιά μας έγινε τόσο εδύκτη, τόσο εδύραστη, που συγκρίβεται με τό παραμικρό. Μά και ού δ' ίδιος μου φαίνεται πως παρεξήγηές τον θαντό σου. Είλοι άόμα δ ένθουσιώδης κι' εδαισθητός νέος που ήσουν πριν. Είλοι δλάκαιρο τό καλό διαπλάσώπουλο που ξέροουμε!

Δέ θέλησε να τό παραδεχθή. Στη θέση της καρδιάς δέν είχε τάρα παρ' μια πέτρα. Τίποτα δέν τον συγκινοούσε. Κι' έρωσε, άφου μάς έρωίσε πάλι τό χέρι... με συγκίνηση.

—Υστερ' άπο δύο μέρες έγραψε στη Διάπλαση ένα γράμμα, που έπανελάμβανε όλ' αυτά. Μά έτελείωνε είτοι: «Σένα δω; πού άπ' την παιδική μου ηλικία ο' έχω για δούτερον μάνα, πνευματική μάνα, φαιτική δδηγό στα πρώτα βήματά μου, δέν έπαπα ποτέ να σε συλλογιέμαι κεί-κάτω, νικητής ή νικημένος, ελεύθερος ή αιχμάλωτος, γιατί σου έχω έκίμηση κι' άγάπη θεά. Σε παρακαλώ πολύ, δόσε τους

άποασμούς μου 'ς όλα τ'άγαπητά διαπλάσώπουλα. Πάντα δικός σου.

Είχα άδικο λοιπόν; Ο νέος αυτός, ο πολεμιστής, ο τραχύς, ο δυνάτος, δέν διατηρεί δλο τον τον ένθουσιώδου κι' όλη του την εδαισθησία; Η άγάπη του στη Διάπλαση και στα Διαπλάσώπουλα δέν μαρινεί πως άντι της πέτρας που νομίζει, έχει άόμα στο στήθος του, και θάχη πάντα, μια όρατα καρδιά, την πάλια καρδιά του, που πάλι άπό τό πυδ ευχρηστά άισθήματα;

—Ετσι είναι!.. Ούτίς άπορούσε να ναι άλλωδως! Άλλοίμονο άν γινόμαστε σκληροί κι' άναίσθητοι, επειδή έδουμε κάποιε τό χάρο με τό μάτια μας! "Ισα-ίσα. Η δέξια της ζωής δναι μών μια μάς ύστερ' άπο κινδύνους και περιπέτειες. Ψυχραιμοί κι' άπαθείς, όποτε να μην τά χάνουμε με τό παραμικρό, μπορεί να γινόμαστε. Μά ούτε σκληροί, ούτε άναίσθητοι. Διατηρούμε κι' εδαισθησία, κι' ένθουσιώδη και κάθε τι που συνιστά τον ένθουσιώδου μας. Αυτό δέν χάνεται ποτέ, — άρκεί να ύπάρχη.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

(Μυθιστόρημα του Άναθημακόο JULES SANDAOU.)

ΙΕ'. (Συνέχεια)

Κι' αυτό τόκανε γιατί πίστευε πολύ όρθό, πως ή έλεημοσύνη που τη δίνει τό χέρι παιδιού, γίνεται πυδ εδάρση στο θεό και πυδ γλυκιά στο φτωχό που έλειται. Στην άρχή, ο Στέφανος φοδόνταν τον Πιπία και τον άποστρεφόνταν λίγη-λίγη δως τον συνήθισε και τό είδνε την πεινάρια με μεγάλη προθυμία και χαρά. Ούτε το έρχόνταν ποτέ όρεξη να γελάη με την άσχημία εκείνη, που δέν του έκανε μιά φόβο, ή να περάση τον δουτεχιαμένο που δαν έπείραζε κανένα. Τον σεβόνταν κι' αυτόν σαν ένα πλάσμα του Θεού.

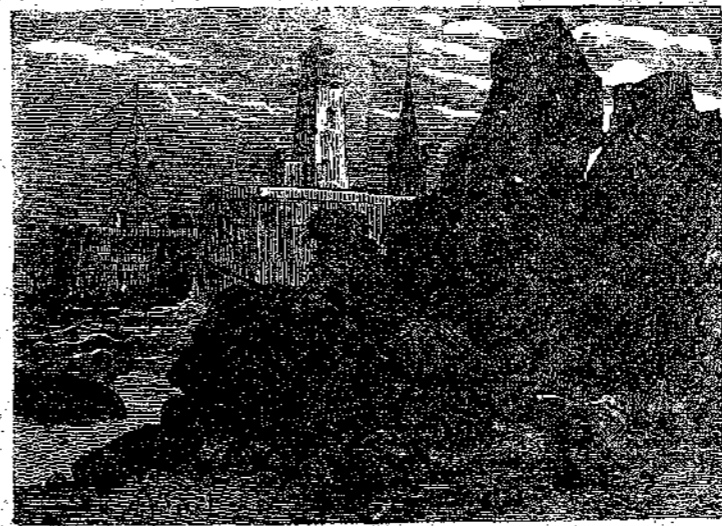
Μια μέρα ο Πιπίας, εκεί που βροίθεσε στο ξεφόρτωμα ενός πλοίου, πλάκωσε τό δάχτυλο του δεξιού του χεριού και τό πλήγωσε ελαεινά. Άπό τις φρικτούς πόνους τό κρατούσε φηλά κι' έτρεχε δά κι' έκί τάν τραλλός, ξεφωνίζοντας άγρια. Η κυρία Ειρήνη έτρεχε να κήνη τον περίπατό της 'ς έκείνο τό μέρος κι' ο Πιπίας πέρασε άπό κοντά της. Καθώς την είδε, σταθήκε και της έδειξε τό λωμένο του δάχτυλο. Η κυρία Ειρήνη τον λωθήθηκε, το άγγεισε να την άκολούθη ή και γόρσε στο σπίτι της εδός, προς χάρη του δουτεχιαμένου κωφάλαου.

Κάθε πρόνομος άνθρωπος πρέπει να έχη στο σπίτι του μερικά φάρμακα, για να παραλάβνη τό κακό ός που

νάρθη ο γιατρός, όταν είναι άνάγη να τον προσκαλέσων. Βεσι κι' ή κυρία Ειρήνη, σαν καλή και φρόνημη νοικοκυρά, είχε ένα πρόχειρο μικρό φαρμακείο. Κι' επειδή ήξερε, όπως κάθε καλή μητέρα πρέπει να ήξη, να περιποιείται, να δένη και νάλλάξη πληγές, έπλεγε με χλιαρό νερό την πληγή του Πιπία, έβαλε στη θέση του τό μετατοπιμένο νύχι, το άόλλησε γύρω τά κόκκατα που ήταν οχραμένα και το έδεσε δλο τό δάχτυλο με πολλή έπιτηδέκτη. Στη φιλάνηρωπη αυτή πράξη ήταν παρών κι' ο Στέφανος, που έβόθη με μάκισα τη μητέρα του με προθυμία. Τέτοια καλά μαθήματα δουσον οι καλές μητέρες στα παιδιά τους.

Ο Στέφανος, βλέποντας, πως τά παιδια του χωριού έπειραζαν κι' έβασάζον τον κωφάλαο με τόση άσπλαχνία και βαρβριότητα, τον λυπόνταν πολύ... Δέν άπορούσε να έννοήση τι έοχαρίστηση είναι να περάση κανείς ένα δουτεχιαμένο άνθρωπο. Έτοι πολλές φορές τον είχε άώσει, είτε με τό παράδειγμα του είτε με τά παρακάλια του. Πήγαινε κάποτε και τον εδρισσε στην παραλία που έφίρνε. Ο Πιπίας ότε δίχτωα είχε, εδτε ά'λο άνεργο. Έφίρεισε μόνο με τά χέρια του. Κι' ήταν μια χαρά να βλέη και τις τό κωφά κι' άμορφο παιδι στο πλευρό του μισόγυμνος άκείνος χτριανθρόπου, να χορωπιδά, να φωνάζη ήτη και να χερροκορη, κάθε φορά που ο άλλόκοτος φάρς έρχνε στα πόδια του τά θαλασινα που έπιανε με τά χέρια.

Με μεγάλη άπορία έβλεπε ο Πιπίας τις περιποτήσεις που το έκανν ή κυρία Ειρήνη κι' ο γιός της. Ο δουτεχιαμένος δέν είχε τόσο νοό όστε να έννοη κατά δάθος την εδρησία. Όσοε φορές δως περνούσε άπο την πόρτα της κυρίας Ειρήνης, πάντα σήκωνε τό δεξιό του χέρι κι' έφερνε τό δάχτυλό

«Ο Πιπίας είδε τη θάρνα να βγαίνη άπ' τό λιμάνι...» (Σελ. 197, στ. 6)

του στο στόμα του. Όταν πάλι οι εδεργίτες του έλειπαν σε κανέν' άλλο χωριό, για διασκέδαση του Στεφάνου, ο Πιπίας τριγόρριζε άπ' ένω άπ' τό κλειστό σπίτι και μωρίζταν όπως ο σάλος, να να ήθελε να καταλάβη με τη μρωδία που ήταν για να πάη να τοδ βρη.

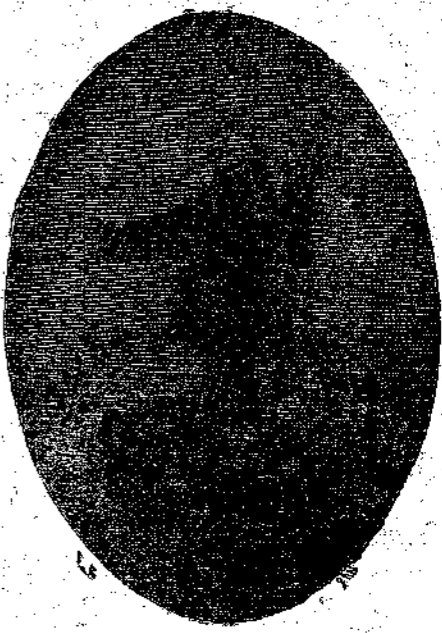
Αύτός ήταν ο Πιπίας. Σα; τον ζωγράφισα μ' όλη την άκριβεια: Ο νόος του κοιμόταν και τότε μόνο φινόνταν οά να ύπνοοεε λιγάκι, δέν έβλεπε τον πλησίον του οά δουτοχία. Μισούσε όλους τους άνθρώπους, που τοδ νερόπιζε με την άσχημία και τη δλακία του" μα προπάντων μισούσε τά παιδια, που ήταν τό παίγνιο τους ή τό θύμα τους.

Και ιδέστε πως έρχονται καμιά φορά τά πράγματα!.. "Ισα-ίσα τη μαύρη μέρα που έφουαν οι μεγάλοι κι' άφησαν τά παιδια μονάχα, τά σκολόπουλα αυτά έθασάνισαν τό δουτεχιαμένο κωφάλαο όσο δέ λέγεται! Ο Στέφανος, το πρώι, δέν ήταν μαζί τους να τό έμωδιση και τοδ έκαμαν τοδ κακόμορου χίλια δου μαρτύρια. Τον κωνήτησαν, τον περεδύθησαν, τον έδειραν, τον παιδισφον τόσο, που θα τοδ έφευγε κι' ο νόος, άι είχε νοό ο Πιπίας. Κατάκοπος, γεμάτος αίματα και χόματα, έτρεχε χωρίς να ήξη κι' αυτός ποδ να πάη να κρυφθ, για να γλωτώη άπό τά χέρια των σκληρών κι' άσπλαχνων παιδιών.

Μετα πολλά, κατόρθωσε να τοδ φύγη και να πάη να κρυφθ 'ς ένα βράχο. Άπό κει είδε μ' όλη του την ήσυγία τό λακρότερο θέαμα που άπορούσε ποτέ να ιδή, για να παρηγορηθη και να εύφρανη ή φοχή του: Είδε τη θάρνα να βγαίνη άπ' τό λιμάνι γεμάτη παιδια και τοδ μικρούς του δήμιους να φεύγον στάνοιχα, παρασυρμένοι άπό τον άγανθ' Ωεανό.

Καταλαβαίνετε τώρα πόσο τρομάζε όλο τό χωριό, σαν άκούστηκε ο Πιπίας να γελά με τέτοια όρεξη, με τόση χαρά. Και είπαμε, πως τό γέλιο του Πιπία ήταν πάντα μια κακοσημαδία, —προμήνημα καταστροφής, συμφοράς μεγάλης.

Ο οδρανός ήταν εόστερος και ή θάλασσα

«Ο κωφάλαος έδειχνε τό πέλαγο...» (Σελ. 197, στ. γ')

λάδι. Δέν φαίνονταν λοιπόν κίνδυνος, καταστροφή καμιά.

Κι' όμως ο Πιπίας γελοός.

Πού δά πη, πως τά παιδια κείι θα έπαθαν, χωρίς άλλο!

Αυτό συλλογίστηκαν όλοι οι χωρικοί. Άλλά κανείς δέν έτόλμησε να τό έστομίσση.

Όσοτο γόρσαν οι άπστοταμένοι κι' είπαν πως τά παιδια δέν δρέθησαν πουθενά!

Μια μόνη έλικδα έμεινε να φάσουν 'ς όλους τοδς βράχους της παραλίας μήπως και τά βροδν.

Έσκίτησαν λοιπόν με δαδιά κι' άρχισαν να φάχνον. Άλλά περτέργο πράγμα! Σε κανένος τό νοό δέν ήρθε ή άπειροσκεψία που έκαμαν τά παιδια, κανένος δέν έφαντάσθηκε πως μπορεί να μπηχαν σε μια θάρνα και να δηήκαν στο πέλαγο χωρίς όδηγό. Ούτε κατάλαβε κανένος πως έλειπε ή θάρνα του Κομπιά. Ήσαν τόσος θάρνας στο λιμάνι!

Έκει που έφαχναν μέσ' στους βράγους, με τό φώς των δαδιών που έκάνιζαν, είδαν τον Πιπία όρθιο 'ς ένα βράχο. Ο κωφάλαος άδειχνε με τό δεξιό του χέρι τό πέλαγο, οά να ήθελε να πη στοδς άνθρώπους πως τά παιδια ήταν προς έκείνο τό μέρος και πως έκεί έπρεπε να πάνε, άν ήθελαν να τά βροδν.

Έπιληματοί γόρσαν όλοι πίσω με φωνές κι' έτρεξαν στην προκομαία του Μισροδν τις θάρνας που ήταν δειμένεα έκεί. Και τότε μόνο έβλεπον πως λείπει μια—ή θάρνα του Κομπιά.

Τά παιδια λοιπόν ήταν στη θάλασσα.

«Μεγάλη συμφορά!

(Έπεται συνέχεια)

Μεταφρασίς Π. Ι. Φ. και Γ. β.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 εως 10 τῶ κοκὺ λέξεις μὲ ἐπὶ 5 στοιχεῖα ἢ 4 τὸ ἀχίονον τὴ μ. μ. π. Πάρον τὸν 10 λέξων 40 λέξων ἢ λέξι, μὲ παρὰ δὲ πρῶτον πρὸ 50, μὲ μὲ παραλαί λέξ. 60. Ὁ πρῶτος στίχος ἑκατάμ. 2. ἢ προκλήρωμα εἶναι ἀπαραίτητος.

(ΚΓ' - 888)

ΑἰΤ. θυμῶσιν λιγὰν τὸ Βύλο καὶ τὰ μετ' ἧξ, ἴΠΠΟΤΗΣ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ

ΚΓ' - 889

ΑΦΕΑΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, δλο-θεμης εὐχῆσ σπὶ γιορτῆ σου σιέλλω. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΕΝΙΑ

(ΚΓ' - 890)

ΑΦΕΑΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΑ. ἀμέτρητος εὐ-χῆσ γιά τῆ γιορτῆ φασ.

(ΚΓ' - 891)

Σ τῆσ Τριανταφυλλείας τῆ χεν- [σπ] γιορτῆ πύθῃσ καρδιόβγαλτεσ εὐχῆσ ἀπ' τῆ φρογῆ μου τὴν ψυχῆ. Ὁμοῖο τῆσ Κύπρου

(ΚΓ' - 892)

Μυστηριώδῃ Ἰαπία, τετράδιο Ἰδὲν εἶλα. Ἠρωα τῆσ Κιονιάσῃσ, ἔσειλα. Ὁσφανεῖν ἰη Μικραῖα, ἐχρηίται; στείλε πρῶτη. Ἀσπίλῃ Κυπριακούλα

(ΚΓ' - 893)

ΚΟΡΙΤΕΙΑ, Σεῖσ κού φοβόσα. Κοιτῆ τῆ σκιά σαs, θὰ τὰ βίλε-τε μετ' ἡσ; Ἀούσα...

(ΚΓ' - 894)

Καλέ, γιά ιδέσ τὸν Ἠρωα τῆσ Κιονιάσῃσ, τί π. σφάσιs | Ὁ σῦλλογοσ δὲν τοιμαῖ ε; !!! Ἔχτεσ οἷσ τοι ἀχίονον πᾶνενα φρυγέλο σᾶσ συνεδριάσιs τὸ πρῶτο γιά δρόσιση;

(ΚΓ' - 895)

Κεραυνοῦ Ἰαπότῃσ, Μασίωτῃσ

(ΚΓ' - 896)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ ὙΠΟΥΡΓΕΙΩΝ ΕΛΛΗΝ ΤΕΧΝΩΝ

(ΚΓ' - 897)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜὸ μᾶσ ἀπᾶν-Στησαν πολλοί, καὶ τοῦ; εὐχαριστοῦμεν ποῦ μᾶσ ἐλαστήσῃσ. Ἐβραβεύθησαν οἱ ἑξῆσ:

(ΚΓ' - 898)

Α.) ΠΕΡΟΥΖΕ Β.) Πολιμιστῆσ τοῦ Βασιλεῦσ Δ.) Ἀσφαμένοσ Τσιόλισ Γ.) Τριελλῆ Νεταλοῦδα

(ΚΓ' - 899)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Τίτικα, Πενταράκι, Μάγισσα, Ἀρχιδιάβολοσ, Τσου-νίδια, Ἰχνηλάτῃσ, Κυματῆ, Κυ-ανόλευκοσ, Παναγ, Ἀλεξέ-που-λοσ, Πατρίσ τοῦ Διογένοσ, Ἰο-άν. Δάμπεσῃσ, Νάρκισσοσ, Δημο-κράτῃσ, Ἰδανισσοσ.

(ΚΓ' - 900)

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ Ἀποκρίσῃσ τῆσ Τρίλλασ

(ΚΓ' - 901)

Στὸ μεσπέδῃον δῶδιλαχθῃσ τὸ πρῶτο Διοικητικὸν καὶ Ὑπερ-γικὸν Συμβούλιον.

(ΚΓ' - 902)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΠΛΑΔΙΝ «ΤΑΜΠΟΥΑΙΝΑ» ἴμνη, σὸ ἐπόμενο τὰ ἴδιῃσ. Νεοσπαζοῦμε: Στριγγλα=

(ΚΓ' - 903)

Αὐτοφάτιρα=Χριστινα Βενιό-γλου, Ἑλληνικό Ἰδανικό=Σπαρ-λαιήσῃσ, Ἀόρατοσ Πυγμάχοσ=Παναγίτῃσ, Λουκιανόσ=Βαρφύ-λοσ, ΟΥΤΕΡΟ ΤΑΓΙΟΥ=Κόκ-κοσ, Σιγάχ Κίνα=Γρυσίδῃσ, Κοιφονικόσ=Ἰωαννιδῃσ, Πέτ Χάγγ=Σαφερίτῃσ.

(ΚΓ' - 904)

ΚΟΙΚΟΓΙΝΟΣ, ΠΙΠΙΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' - 897) Συμμορία «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ

Μάγισσα=Ρούσσου, Ἀνθομένη Μητρούλα=Ἀγγλῆ Κιωματικῆ, Τίτικα=Ξινοβοσκουλόσ, Ἴνεσ=Ἑλένη Κουβοπούλου, Τριελλῆ Χορευτριά = Ἀσπὴν, Κλαυδὸ = Ἀσπ. Κοτρωνάκη, Φλόρα=Καλ. Χάτζη, Ἀεροστατόν = Κριετῆσ, Μυστηριώδῃσ Βαρβόνοσ = Δημ. Εὐ-αγγελιδῃσ, (ἐτὼν 11) στοιχημα-τίουμσ, μεπερὶ μᾶσ;

ΜΥΣΤ. ΠΙΠΕΤΣ. ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΓ' - 899)

Καρούμα Καρκαλέτοσ, ὄσο γιά Κοκόνταμα δὲν φοβόμαστε. Φαί-τεται δεῖ πάτε σπὶ σπὶ γιά καυ-τά. Θαασδέλειο | με τὸν ποδὸ-τυρο τὰ βάλατε;

Σῦλλογοσ ΤΣΕ-ΤΣΕ

(ΚΓ' - 900)

Ἔνασ ἰσ Μισοποικαν», πῶση Ἐὐρα σκεπτόσαστε αὐτῆ τὴν ἔξοπνάδα; Ἀδὸ ἤταν καλό γιά παιδικὸ πνεῦμα. Π. ἔνοσισ, Σεέ μου... Σῦλλογοσ ΤΣΕ-ΤΣΕ

(ΚΓ' - 901)

Νόημα, γράψτε: Ἀ. Ράλλη, Νόδοσ, Χαρ. Τρικούπη 47, Ἀ-θήνα καὶ θ' ἀπαντήσῃ ὁ Ἰδα-νισσοσ.

ΚΓ' - 902

Διοικητικὸν: α) Μ. Μ. καὶ καλ-ἀλιετικὸν ἀγράφων κάρτων, β) «Πιστεῦτα περὶ τῆσ ἀνα-σῃσ τῆσ ψυχῆσ καὶ διατῆ;» Ἀ-πάντησισ πρὸ ἰδιόουθη καλλιτε-κάρτα. Βραβεῖα τρεῖσ ἐτὼν κα-θένα διαγωνισμῶ. Προσεμῆ-μῃσ.

Ρίτα, Φάροσ, Τριανταφυλλέ-νια, Μεγ. Ἑλλάσ, Ἄσφ. Γυμνα-σίουπ, Σῦλλογοσ τῶν Φαγοδῶν καὶ Κινετῶ. Δημοκρατία, μεγάλη εὐχαριστῃσ θὰ ποῦ προσένηρ ἢ συμπετοχῃ σαs. Διαι: Γεώργ. Ν. Οἰκονομόπουλοσ, Κιάτοσ.

(ΚΓ' - 903)

Ζαράτοστροσ, θυμῶσιν ὀρκὸσ καὶ μὴ ἔχναῖσ νᾶ πατάσ. Γκόμπρο, Ἰδανισμῶ, Ὁμοῖο τῆσ Κύπρου, Μιράνῃ, Ἀσπ, ἄλλη-λογραφοῦμε; Διαι ἢ ἀνετῆρια.

Ανατίλοσσα Σελήνῃ

(ΚΓ' - 904)

Ασπέλιματα Ζωγραφικῆ; Α) Ἀθηναϊκῇ Ἠχώ, Β) Ἀψὸ σπαρτοσ Ἀκῆ. Τριετῃσ

(ΚΓ' - 905)

Αποτελέσῃ Διαγ. Θαλασσοταρα-ραχῃσ: Α) Βεατρικῆ, Β) Ἀν-θόσπαρτοσ Ἀκῆ, Γ) Ἀμυδρά Ἀλμυφῃσ, Δ) Τραγ. τ' Ἐνωσσοσ.

(ΚΓ' - 895α)

Σωματοφύλακεσ, ἐγὼ τὰ βάζω Σμαζῃ σαs βρῶσ με! Ἄπαν-τήσῃσ, καλλιγραφάδεσ.

(ΚΓ' - 906)

ΞΙΦΗΡΗΣ ΠΑΙΣ

(ΚΓ' - 906)

ΚΡΙΑΣΗ, ἢ ἀλλαγῆ ντένεπιβ ἔ-Κ πεπερε δὲδῃα ἀποτελέσῃσ-τᾶ μια ψυχολογία δὰ σαs ὠ-φ λησῃ.

ΗΡΩΙ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΓ' - 907)

ΤΑΜΠΟΥΑΙΝΑ Στὴν περᾶσμένη ἀγγελια ἔγινε Σάδοσ δηλαδῃ: Δουνοβῃσ=Φαρόσ, Βόλασ=Εὐνοπόλοσ, Τίτικα=Μπαλῃσ, Ἰχνηλάτῃ, ἔ-τοι κλέβου τὰσ ἀνακαλύφεισ.

(ΚΓ' - 921)

Κοικονῃτοσ, Πιπιουλοσ

(ΚΓ' - 908) Τριανταφυλλέια, Παναγῶσ Πα-ρών, ἀπὸ τῆσ καρδιάσ μου τὰ βᾶδη ξεροξίτῃσ εὐδοσιασμένοσ εὐχῆσ σπὶ γιορτῆ σαs.

Βασιλῃσα σῆσ Παπαροῦτεσ

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑ ΕΤΙΟ, σου δεξον ἀπὸ τῆ ΖΟΥΛΟΥ

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, δέχομαι συμ-μοχῃσ σου. ΖΟΥΛΟΥ

ΤΡΕΑΔΟΠΑΙΔΟ, δὲν λέω, ἔνασ ἐπικίνδυνοσ ΖΟΥΛΟΥ, τόσα φύ-τρωσᾶ καὶ θᾶ θερῆσ μερικῶσ.

ΠΡΟΣΕΧΩ: Οἱ κορφῆσ Καρ-Καρ χροῖσ μᾶσκα. ΤΑΠΕΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ταμπαλίνα ἔτσι κλέβου τὰ ψευδόνυμα; - Τὸ σημε-ριῶ ἔσακῆσῃσ: Δουνοβῃσ = Φαρόσ, Βόλασ = Εὐνοπόλοσ, Τίτικα = Μπαλῃσ, Ἀβισσι-νέτα = Δομν. Θεοφιλοπούλου, Φιλοπόλομωσ = Ρ. Πατσοῦκασ Φῶτῃσ, Πλανῆτῃσ = Κονταντι-νῃσ.

ΙΧΝΗΛΑΤΗΣ

Διαπλάσῃσ, περιορισθῆτε! Διαπλάσῃσ δὲν γίνῃε ὄργανον ὑπῆστικῃσ! - Πανοῦλια, Ἄνε-βακατέβασμα.

ΚΓ' - 914

ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ, Ἠλιόγεννητῃ, Τριανταφυλλέια, Βεατρικῆ, Καλιματιανὸ Λου-λοῦδι, Ἐπᾶναστάτῃ Διαβολόπα-δο, Ἔσιεσ μόνον ἀπ' τὰ προσέ-χῃτα Διαπλάσῃσ δὲν ἀπαν-τήσαστε ποῦ διαγωνισμῶ μᾶσ. Ρ. ατῆ; Νᾶ περιμένομε;

ΚΓ' - 915

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΙΚΗ, Ἐπὶ τῆ ἔσοτῃ τοῦ ἀρχηγῶ μᾶσ ΚΟΛΟΜΒΩΝ εὐχόμεθα χρόνια πολλα. - Τὸ Διαικ. Συμβούλιον

ΚΓ' - 916

ΕΡΑΤΩ, διὰ τὴν ἔσοτῃν σου εἷσ ποδ. ἔχναδῃσ εὐχῆσ μᾶσ.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΟΥΣΩΝ

ΟΕΑΣΜΕΝΕ ΤΣΟΛΙΑ, ἔλαβα. Ἐγρᾶρίδῃσ εὐχῆ; σπὶ γιορτῆ σου στέλλω. - ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΚΓ' - 918

Εισοχόμενοσ ἀπὸ πόλυτελέσ Ἐσολογῃσ τῆσ Διαπλάσῃσ συ-στῆνω: Προσπλαχθῆτε ἀπὸ τῶν Καπετᾶν Τρομάροσ

Ανακαλῆφτεσ τον εἶναι σπὶ Νιργῃτα Σερεῶν. Διώσατε ὄφορ-μῃ. Καρ-Καρ, μὴ θερμαίνεσαι. - ΚΑ. ΤΑ.

ΚΓ' - 920

Τὸ Τριανταφυλλέιο Μπουκε-τάκι, παρακαλῆτε τὴν Ρίτικα, Βεατρικῆ, Ἰππὸλυτοσ, Καλαμ. Λουλοῦδι, Φάροσ, Ἄσφ. Γυμνα-σίουπ, Τρουφέρα, Ζουλοῦ, ν ἀνταλλάξεον Μ. Μ. μῆσο Διαπλ.

ΚΓ' - 921

Δοξασμένα Τσιόλιτ, ἀλληλογρά-φοῦμε, Βιλλᾶσ=Γογγ. Δαζα-ρίτῃσ (γιά ἔδῃκῃση). - Τριαντα-φυλλέιο Μπουκετάκι.

ΚΓ' - 922

Μαρία Ζαχα, με θυμωσῃσ; Κοκῃσ τ. Ἀχαρῶν, σᾶ; βλεῖσ σπῃσ: με ἀναγνωρίζεσ; Τριανταφυλ. Μπουκετάκι.

(ΚΓ' - 923) ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΙΚΗ, Β' ΟΡΙΣΤΙΚΑΙ ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανακαλιθέντοσ τοῦ συλλόγοσ Ἄγγελοσ, ἐκαθαρισθέντοσ καὶ τελειοποιηθέντοσ κατὰ τὴν προη-γοῦμένη συνεδριάσῃν ἐξελεγ-σαν:

Ἀρχηγοί: Κ. ΒΑΡΒΩΝΟΣ-ΚΟΛΟΜΒΩΣ Ὑπαρχηγῶσ: ΦΡΙΣΩΣ

Ὑπουργοί: Οἰκονομικῶν: Ἄν-των. Κανέλλῃσ, Ἐσωτερικῶν καὶ ἀγγελιῶν: Ἀρχιδιάβολοσ, Ἄντι-προσπασιῶν: Ἀ. Βαγιόθοσ, Πο-λέμοσ: Ἀόρατοσ Πυγμάχοσ, Κε-λῶν Τεχνῶν: Νόδοσ, Προπαγάν-δασ: Φιλελεθόροσ Ἀβητῃσ, Δημόψηφισματοσ: Φιάνῃσ, Ἐ-σωτερικῶν: Ὑδαῖοσ, Ἰαπότῃσ κλπ. - Δεχόμεθα μέλη καὶ ἀντι-προσώποσ. Διαι: Ντῆον Ἀν-δρονικῶν, Ρ. Γ. Ἀθήνασ.

ΚΓ' - 923

Θέλοντοσ γὰρ μᾶ ἀνάμνησ τῆσ Διαπλάσῃσ τῆσ, ἀν-ταλλάσο Μ. Μ. με μεγαλοσ, σὶά χρόνια. Ἐθμιστοῦκαὶ Κοβ-βατῃσ, τελειόφοτοσ Γυμνασίου. Κιάτῃ.

ΚΓ' - 924

Ολοὶ καὶ ὄλεσ τὰ Μ. Μυστικᾶ σπὶ τὴν ΓΟΡΓΟΦΤΕΡΗ ΝΙΚΗ μέσο Διαπλάσῃσ.

ΚΓ' - 925

ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΩΝ ΔΕΣΩΝ

Ανακαλῆφτε με, ἂν μποροῖτε. Ἀνταλλάσο Μ. Μ., σ' Ρ. Διαι: Κονταντινὸν Βεϊνόγλου (διὰ Παρῃον τῶν Δασῶν), Ἀβρ-ωφ 7 - Γ' Ἀθήνασ.

ΚΓ' - 926

Παρατεῖνω τὸν διαγωνισμῶ μου (ΚΓ' 696) μέχρι τέλοσ Ἰου-νίου: Στείλατε ὄλο. Βραβεῖα χο-ριστά - ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ

ΚΓ' - 927

Διοικητικὸν ἀγράφων καλλιτε-χνικῶν καρτῶν, Βραβεῖα ὄλο, προσεμῆ δῃμοσ. Διαι: Κου-κάσῃν, Κατοῦνη, ὀ. Θεσσαλονί-κησ.

ΚΓ' - 928

Ἀδελφοῦα μου σοῦ στέλλω θερ-μῆσ εὐχῆσ γιά τὴν γιορτῃ σου. Τζέμμα γιά τὴ γιορτῃ σου μέμῃσ εὐχῆσ.

ΚΓ' - 929

Νοσταλγοῦσα, Τζέμμα, Φάροσ, Νιλα, Γουαῖκα, Λέλα, Προφρο-γῃνητῃ, Κοιτισμουπῃνα ἀνταλ-λάσομε Μ. Μυστ; - ΒΟΜΒΥΣ

ΚΓ' - 930

Συμμορία «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» Διαπλάσῃσ τῃσ, ἐπειδῃ ἡ Ζου-λοῦ δὲν ἐπετάχῃ τὴν ἀποκαλι-ποκῃσ.

ΖΟΥΛΟΥ = ἸΩΑΝΝΑ ΠΑΠΠΑ Ζουλοῦ, τῖ ἀπαντῆσ; Στοιχημα-τίζομε πᾶνενα πενητόδοξα: μο; Καταλερᾶνεῖσ τῶρα δεῖ δῃμασε ὄλοσ φαγῃκόσῃνα;

Ὁ Ἀρχηγῶ τῶν Ἀντικυρῶν ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΩΤΗΣ

ΚΓ' - 931

Σῦλλογοσ ἔσοτῃσ κοιμήθηκα; Σάλεβανεσ γιά τῃ; Οδοῦμοσ ὀ-ναφαίνεσαι.

ΚΓ' - 932

Προκηρῃσῃσ Διαγων. Διηγῃμ-τοσ. Ὁμοσ οἰονδῃσῃσ σπῃμα-τοχῇ 1 ὄμο, Προσῃσῃσ δῃμοσ Βραβεῖα: Α. 80 δρ. Β. 50. Σπᾶ-λατῃσ: Ηερμῃλέτοσ, Ρ. Γ., Πολυῃν Φάλῃροσ.